

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Давні сарматські племена довго не могли знайти місце для поселення. Скрізь було щось не те: або гора надто висока, або ліс надто густий, або річка надто шумна. Вони блукали чимало років, аж доки опинилися в степу — саме там, де зараз Південь України. «Нарешті те, що треба!» — зраділи сармати і розставили кибитки — свої пересувні житла. Який чудовий степ! Скільки в ньому тварин, птахів, меду й метеликів! Місце справді було дуже гарне. Там і відбулася ця історія.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

У цьому сарматському племені першою завжди прокидалась одна дівчинка. Вона дуже старалася нікого не розбудити, інколи їй це навіть вдавалося. Дівчинка підстрибом неслася до річки. На березі вона видиралася на верхів'я дуба і зустрічала схід сонця. Вона була допитливою і непосидючою. Племя називало її Фаті. Сарматською мовою це означає «стріла». Ох і гострий язичок у Фаті! «Гостріший за мідну стрілу!» — бубонів сусідський хлопчик і про всяк випадок намагався її оминути. Усі дівчатка-сарматки були з характером.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Фаті влаштувала собі улюблену схованку і спостережний пункт на старому дубі. Це наче не зовсім правильно, бо той дуб для сарматів був священним. Але чом би й ні? З високого дерева видно всенький степ, а ще звідти зручно жбурляти жолудями. На дубі Фаті встигала робити кілька справ одночасно: і побавитися, і помріяти, і здалеку вгледіти чужинців. За варту її хвалили, а за витівки — не дуже. Загалом про Фаті в племені говорили багато. Переважно про її бешкети.

Коли набридало спостерігати за обрієм, Фаті зручно вмощувалася на гілляці, заплющувала очі й уявляла себе то оленицею, то риссю, то пантерою чи диким конем. Ці степові тварини вміють долати величезні відстані. Дівчинка знала, що, коли виросте, теж мандруватиме до нових земель. Так само, як її мама.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)